

vode pocitka

letnik 33, številka 7-8/2017

revija za evangelijsko duhovnost

500 let
reformacije
1517-2017

Vode počitka **kazalo**

NEOPAZNO	4	Naskrivaj
NEDOURLJIVO	6	Bog na križu ali križ v Bogu?
NEPRECENLJIVO	8	Neprecenljiva vrednost
NENADEJANO	10	Ozdravljeni, da bi služili
NEPRESTANO	20	Zahvaljujte se Gospodu

NEPONOVLJIVO	22	V lončarjevi hiši
NEPOJMLJIVO	32	Prišlo je v Božja ušesa
NEUMORNO	34	Valovi
MODRO	38	Modrosti in citati

mag.
Peter
Golob,
urednik

Naskrivaj

Sveto pismo pravi, da bo Bog sodil temu, kar se skriva v ljudeh (Rim 2,6). Po drugi strani pa Sveto pismo pravi tudi, da bo Bog povrnil vsakemu, ki naskrivaj naredi kaj iz usmiljenja (prim. Mt 6,4). V vsakem primeru je pred Božjimi očmi vse razgaljeno in odkrito, kar je lahko za nas dobro ali slabo, odvisno od tega, kaj počnemo naskrivaj. V glavnem je za nas pomembno, da smo usmiljeni in svojega usmiljenja ne kažemo pred očmi javnosti, ampak pred očmi Boga, ki to, kar naredimo naskrivaj, bogato nagradi.

Zakaj je za nas dobro, da Bog vidi, kaj počnemo naskrivaj? Najprej zato, da si lahko mirno priznamo, da smo grešniki in da smo povsem odvisni od njegovega usmiljenja. Nadalje je dobro, da Bog vidi naskrivaj, ker nas tolaži že misel, da Bog vidi vse solze in trpljenje, bridkosti in nerazumevanje, bolečine in žalosti, nasilje in grožnje, tegobe in krivdo, zasramovanje in zaničevanje, laži in krivice, sovraštvo in nepoštenost. Res je dobro, da Bog vidi naskrivaj, ker se potemtakem ne rabimo obremenjevati, kako bomo pred očmi vsega sveta Bogu povrnili za njegovo dobroto do nas in kako bomo ljudem pokazali, da smo dobri in usmiljeni. Kajti to lahko storimo naskrivaj. Za ljudi lahko molimo naskrivaj, darujemo lahko naskrivaj, pomagamo lahko bližnjemu, brez da bi kdo drug vedel za to. Lahko smo tudi požrtvovalni, četudi tega nihče ne opazi. Sirote, tujce in vdove lahko počastimo, ne da bi rabili kjerkoli to na veliko razglašati. Tudi do Cerkve ali države se lahko obnašamo pošteno in izpolnimo vse svoje obveznosti in moralne dolžnosti, brez da bi se morali za to javno izpostavljati in hvaliti. Vse te brez-

skrbnosti smo deležni prav zato, ker Bog vidi naskrivaj. Pa ne samo, da Bog vidi naskrivaj, tudi obljubil je, da bo vsa dejanja, ki so bila storjena iz usmiljenja in dobrote naskrivaj, bogato nagradil.

Na dejanja usmiljenja, ki jih storimo javno, da bi nas videlo in hvalilo čim več ljudi, Bog gleda drugače. Ta dejanja Bog ne bo nagradil, ker je plačilo za njih že »hvala« ljudi in seveda naša lastna »hvala«. Slovenski pregovor pravi, da se lastna hvala pod mizo valja. Nek drug pregovor pravi: »Lastna hvala – cena mala.« Zato je bolje potrpeti nekaj časa in počakati na Božjo hvalo, kadarkoli bo že prišla na vrsto. Mogoče je bolje, da pohvalo za naše usmiljenje

dočakamo šele v nebesih, kajti hvala je lahko možu poguba, kot pravi še en slovenski pregovor. Raje upoštevajmo Božji nasvet in bodimo milostni naskrivaj. Skrivajmo dobro, ki ga naredimo, tako kot skrivamo svoje grehe in se trudimo prikriti svoje prestopke, ker se bojimo kazni. Zakaj torej toliko bolj ne skrivamo dobrega, ki ga naredimo, saj je Bog doma prav tam, na skritem (prim. Mt 6,18). Svetopisemski Bog je namreč očitno povedal, da je Bog skritih stvari, ki jih ob svojem času razsvetli in razkrije tako, da to koristijo še drugim ljudem. Saj pravi Sveto pismo, da bo »Gospod osvetlil, kar je skrito v temi, in razkril namene src. Tedaj bo vsak prejel od Boga priznanje.« (1 Kor 4,5)

dr. Daniel Brkič

pastor Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto
in profesor na
protestantski Teološki
fakulteti Univerze v
Zagrebu

Bog na križu ali

križ v Bogu?

Rad imam knjige. So bogastvo, ki se ga ne da nadomestiti z drugim. Hvaležen sem, da živim na planetu, na katerem lahko občudujem knjige. Hvala Bogu za Gutenbergov čudež. Tudi Bog ima rad knjige. Njegova uspešnica je Sveto pismo, Božja Beseda, zapisana s človeškimi besedami. Čeprav sem teolog, v njem ne najdem zadovoljivega odgovora glede zla. Kot da bi se Bog zaprl v svoje nebo, medtem ko pričakujemo, da bi se nam opravičil. Včasih si dam duška in podkurim kak malomeščanski ogenj proti nje-

mu, a bi moral zardevati, ker sem tako nepoučen.

Zato sem znova prebral knjigo Odpor in predanost (Widerstand und Ergebung) protestantskega teologa Dietricha Bonhoefferja (1906-1945), ki je znan kot teolog teologov in pri-
staš Izpovedujoče Cerkve, ki se je uprla Hitlerjevemu rajhu. Čeprav je bil žrtev nacizma, je v svojih pismih iz zapora kristjane pozval, naj opustimo teodi-
cejski govor o Bogu, zakaj Bog dopušča zlo. Pričakoval bi, da bo sredi pekla holokavsta vrgel Sveto pismo Bogu v obraz in postal ateist, saj je bil 9. aprila 1945 v taborišču smrti obešen. Ob branju njegovih pisem sem pomislil: »Tak Bog si ne zasluži

bogočastja!» Če bi Bonhoeffer podvomil Boga, mu ne bi zameril. Razumel bi njegovo stisko. A me je presenetil, ko je zapisal, naj se o tem, zakaj Bog dopušča zlo, sprašujejo ostale religije in filozofije, ne pa krščanstvo. Bonhoeffer trdi, da človek, ki je zgolj religiozen, v stiski trpljenja od Boga zahteva, naj intervenira s čudežem, kristjan pa napeljuje na Božje trpljenje, ker ve, da pomaga samo tisti Bog, ki tudi sam trpi. Kot mučenec je izpričal razliko med religiozno pobožnim in globoko vernim človekom. Po naravi smo vsi religiozni, ne pa tudi verni. Osebna vera duhovno zrelih je toliko prečiščena religija, da veruje v nereligiozno krščanstvo, v križanega Kristusa.

Bog, ki naše stiske ne bi razumel, bi bil neuporaben in sterilen; proti Bogu, ki sam trpi, pa ni možno protestirati. Če ga imam za postreščka, ki naj bi skočil na vsak žvižg, ne poznam razodetega Boga zaveze, niti njegove narave. Primerljiv sem šolarju, ki bi moral izračunati funkcijo, dobljeno z integriranjem, a pred tem ni obiskoval predavanj, ni preštudiral učbenika in ni bil na vajah. Če v sebi

ne ustvarjam prostora za Boga in se o njem ne poučujem, ga ne poznam in se nad njim neupravičeno pohujšujem. Len učenec ne dojema profesorjevih definicij, zato ne more pravilno rešiti naloge. A zaradi učenčevega neznanja ni pošteno okriviti dobrega profesorja.

Jezusov učenec zmore izreči v peklu holokavsta, kar je zapisal preživeli taboriščnik, nobelovec Elie Wiesel: »Auschwitza ni možno razumeti z Bogom, a ga ni možno razumeti niti brez Boga.« Tudi Jezus je umrl z neodgovorjenim vprašanjem: »Bog moj, Bog moj, zakaj si me zapustil?« To mi pomaga, da vzdržim živeti z neizrekljivimi, nedoumljivimi in nerešenimi vprašanji. **Če želim vedeti, kaj je prava ljubezen, tega ne morem najti v slovarju, ampak na križu.** Mislim, da moje največje vprašanje v večnosti ne bo, zakaj je Bog na svetu dopustil trpljenje, ampak zakaj je Bog trpel na svetu, zakaj še trpi in bo večno trpel? Kajti bolj kot to, da je bil »Bog na križu«, velja, da je »križ v Bogu«. Ne smem pozabiti, da bodo pogubljeni v peklu večna bolečina Božje ljubezni.

Rebeka Jovanović

Neprecenljiva

vrednost

Nekoč je neki predavatelj enega od svojih seminarjev pričel tako, da je v roki držal bankovec za 20 dolarjev. Prisotnih je bilo veliko poslušalcev. Vprašal jih je: »Kdo si želi ta 20-dolarski bankovec?« Roke so se začele dvigovati.

Dejal je: »Nekomu od vas ga bom podaril, najprej pa mi dovolite, da naredim tole.« Bankovec je zmečkal, ga vrgel na tla in poho dil. Ko ga je pobral, je bil ves umazan in zmečkan.

Vprašal je: »Ali si ga še kdo želi?« Roke so bile še vedno v zraku.

Predavatelj je nadaljeval in rekel: »Prijatelji moji, danes smo se naučili eno novo lekcijo.« Povedal je: »Ne glede na to, kaj sem

naredil z denarjem, še vedno si ga želite, ker bankovec ni izgubil na vrednosti. Še vedno je vreden 20 dolarjev.«

V življenju velikokrat duhovno pademo. Ob tem se poškodujemo in umažemo. Velikokrat ležimo na tleh v umazaniji greha in se smilimo sami sebi. Takrat mislimo, da smo za Boga ne vredni. Toda za Boga smo neprecenljiva vrednost, ker je bila cena za nas plačana na Golgoti. Njegova ljubezen do nas je brezpogojna. Zato recimo Bogu: »Tukaj sem, Gospod, tak kot sem, velikokrat umazan in zmečkan, pohojen, a kljub temu vem, da me ljubiš prav takšnega kot sem.«

Pred Bogom se nam ni treba pretvarjati ali sramovati. Kajti ne glede na karkoli Bogu vedno predstavljamo neprecenljivo vrednost.

Dr. Daniel Brkič

Ozdravljeni, da bi služili

Ko so prišli iz shodnice (skupaj z Jezusom), so se z Jakobom in Janezom takoj napotili v Simonovo in Andrejevo hišo. Simonova tašča je ležala, ker je bila vročična, in brž so mu (Jezusu) povedali o njej. Pristopil je, jo prijel za roko in jo vzdignil. Vročica jo je pustila in ona jim je stregla. Ko pa se je zvečerilo in je sonce zašlo, so prinašali k njemu vse bolnike in obsedene. Vse mesto se je zbralo pred vrati. In ozdravil je veliko bolnikov z različnimi boleznimi in izgnal veliko demonov, ki pa jim ni dovolil govoriti, ker so ga poznali. Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je vstal, se odpravil ven na samotni kraj in tam molil. (Mr 1,29-35)

Evangelij po Marku ni edinstven le zato, ker je Janez Marko prvi napisal evangelij in o njegovem avtorstvu ni resnih vprašanj, ampak ker ima pose-

bno zgradbo in jezik. Kot izobraženec je bil tudi tolmač in spremljevalec apostola Petra, ribiča. Markovi mami je bilo ime Marija in v njeni hiši so se zbirali prvi kristjani v Jeruzalemu. Najverjetneje je bil on tisti »neki mladenič« iz vrta Getsemani, medtem ko so Jezusa aretirali, ogrnjen z lanenim oblačilom. A ker so ga zgrabili, je oblačilo pustil in gol pobegnil. (Mr 14,51-52) Znašel se je na begu, nag kot Adam v grehu. Njegovo hebrejsko ime je Janez in pomeni »Gospod Bog je milostljiv«, rimsko ime pa Marko in pomeni »tisti, ki pripada bogu Marsu«, v stari latinščini pa »kladivo«.

Imamo štiri evangelije, bolje rečeno štiri poročila o dobri novici Jezusa Kristusa. Marko je zapisal: »Začetek evangelija Jezusa Kristusa, Božjega Sina ...« (Mr 1,1) Gre za podobnost s prvim stavkom Stare zaveze, ki pravi: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo.« (1 Mz 1,1) Evangelij je nov začetek, kar je bilo za judovska ušesa bogokletno. Ogorčeni so bili, ker je Marko nadaljeval z Jezusom, čigar ime v hebrejščini pomeni »Gospod Bog rešuje«,

in dopisal, da gre za Kristusa, kar je grški naslov, titula za Mesijo, obljubljenega Maziljenca. Sploh pa, ker je uvodni stavek zaključil z Jezusom kot Božjim Sinom, s čimer mu je določil popoln božanski status in potrdil, da je pravi Bog od pravega Boga.

Nato je Marko postavil Jezusa, za razliko od ostalih evangelistov, v puščavo, med divje zveri. (Mr 1,13) Nenavadno, a ne za jezik bibličnega govora, saj je učlovečeni Božji Sin novi in zadnji Adam. Stari in prvi Adam je živel v rajskem vrtu, ki ga je zasadil Gospod Bog, a ga je človeška neposlušnost spremenila v trnje in divje zveri. Adam je naredil iz raja puščavo, Jezus Kristus pa dela iz puščave raj. Prerok Izaija je napovedal, da bo puščava postala planjava zelenega Libanona, divje zveri pa bodo ukročene. Takšno uverturo si je zamislil pisec Marko, voden po Svetem Duhu. Marko sporoča, da je evangelij vesela vest o odrešenju izgubljenega človeštva. Nekdo je imel na zadnjem avtomobilskem odbijaču napisano: »Ne sledite mi, ne vem, kam grem.« Drugače rečeno: »Tudi jaz sem

izgubljen.« Brez Kristusa smo izgubljeni in ne vemo, kam gremo. Kristus ima dobro novico za nas. Nek pilot je potnikom povedal: »Imam slabo in dobro novico. Slabo, da smo izgubljeni, dobro pa, da se lahko pravočasno pripravimo.« To je začetek evangelija.

Te dni sem slučajno naletel na znano angleško romanopisko judovskega rodu, Marghanito Laski (1915-1988), ki je bila zaradi vojnih grozot vse življenje odkrita ateistka. John R. W. Stott (1921-2011), ugleden protestantski pisec in anglikanski duhovnik tudi angleške kraljice, znan kot arhitekt evangelizacije sodobnega sveta, je zapisal, da je pisateljica Laski, preden je umrla, v televizijskem intervjuju leta 1988 priznala: »Kristjanom najbolj zavidam to, da so jim grehi odpuščeni. Nimam nikogar, ki bi mi jih odpustil.« Markov evangelij je obarvan z lepoto Božjega odpuščanja. Jezusa postavlja na pot, v premikanje, med ljudi s stiskami, ven iz templja leporečja in svetega obredja. Jezus, ki je pot, je stalno na poti, da nas kot sopotnik dohiti in nam dela družbo, da se ne počutimo osamljeni,

nepotrebni, nesprejeti in neljubljeni.

Prvi Jezusov čudež v Markovem evangeliju je ozdravitev ženske, Petrove tašče. To je bilo zelo vznemirljivo za judovske poslušalce. Takšna emancipacija ženske jih je zbudila v oči. Marku ni mar za senzacionalne čudeže, ki razkazujejo moč. Raje govori o znamenju

sočutne ljubezni, ki spodbuja služenje, kajti ozdravljena ženska je takoj stregla. Osnovno sporočilo Markovega evangelija je, da je Jezus prišel zato, da bi nam stregel: »Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« (Mr 10,45) On je poslušni Sin, ki služi po Očetovi volji. Petrova tašča, bolna in kot tak-

šna obredno nečista ženska, je prvi sad evangelija na zemlji, tako kot je desni razbojnik, kršitelj postave in otrok pekla, prvi sad evangelija v nebesih.

Petrova hiša je bila v mestu Kafarnáum, v vasi preroka Nahuma, ki je bilo znano kot Jezusovo mesto, saj ga je imel Jezus za bazo svojega delovanja. To je bil znani kraj ribolova na obrežju jezera, kjer sta imela ribiča Simon Peter in njegov brat Andrej, torej Jezusova učenca, svoj dom. Pred tem sta živela v Betsajdi, v »hiši ribolova«. Zaradi razdeljenosti ozemlja Herodove dinastije na mnoge vladarje so vpeljali carinsko pristojbino na ribjo hrano na mitnicah. Zato so se verjetno Peter in Andrej z družinami preselili čez Jordan, iz Betsajde v Kafarnaum. (Mt 8,14-15; Lk 38-39) Delali pa so v partnerstvu z Janezom in Jakobom, torej z Zebedejevimi sinovi. (Lk 5,10) Zato jih vidimo v Markovem evangeliju skupaj v Kafarnáumu: Simona Petra in Andreja, Jonova sinova, ter Janeza in Jakoba, Zebedejeva sinova.

Marko je zapisal, da so bili vsi štirje moški tisto soboto na

bogoslužju v shodnici, sinagogi, kar je pohvalno. V vsakem kraju, kjer je bilo deset moških Judov, je bila lahko sinagoga. Ne smemo dovoliti, da bi se krščanstvo spremenilo zgolj v žensko religijo. Tudi Jezus je bil v shodnici. Po bogoslužju okoli poldneva pa so odšli v Petrovo hišo po običaju na sobotno kosilo. Tako se je prizor preselil iz javnega dogajanja v sinagogi v zasebno dogajanje na domu, kjer je živela tudi Petrova tašča, ki pa je bila resno bolna. To, da so imeli doma bolnika, domačih ni zadržalo od bogoslužja. Družinska stiska jih je še bolj povezala in navezala na Jezusa. Zaradi bolnega družinskega člana bi se lahko izgovorili in našli opravičilo. Kako je z mano? Kakšen je moj odnos do Božje hiše? Morda nas zadrži doma nogometna tekma, ki jo prenaša televizija. Ali pa kak rojstni dan, izlet, obisk, opravičilo, učenje za izpit, kuhanje ...

Vidimo tudi, da je bil Peter, čeprav prvi med apostoli, poročen. Apostol Pavel je zapisal, da je Peter (Kefa) na misijonsko pot vzel s sabo svojo ženo. (1 Kor 9,5) Klemen Aleksandrijski pravi, da je bila Petrova

žena mučenka zaradi vere v Kristusa in da ji je Peter zavpil: »Spomni se našega Gospoda!« Vidimo tudi, da je Peter poskrbel za taščo. »Če kdo za svoje, posebno za domače, ne skrbi, je zatajil vero in je slabši od nevernika.« (1 Tim 5,8)

Lepo je, da so možakarji, ko so šli z bogoslužja, domov povabili Jezusa. Ni dovolj imeti Jezusa samo v cerkvi in ga potem tam pustiti do naslednje nedelje ali cerkvenega praznika. Moramo ga pripeljati domov, sicer nismo kristjani. Zapisano je, da so se takoj napotili v Simonovo in Andrejevo hišo. Jezus mora biti naš stalni obiskovalec. Izkazovati mu moramo gostoljubje. Naš dom mora pripadati Jezusu. Peter je z odločitvijo, da bo sledil Jezusu, vključil v to sledenje tudi svojo družino, hišo, posest, imetje, lastnino, finančna sredstva, delo, hobije, svoje sposobnosti in svoj čas. Ali sem že naredili tak prenos lastnine? Ko vstopi v naš dom Kralj slave, se vse spremeni. Brez njega ni ne družinske sreče ne blagoslova. V Petrovo hišo je vstopila težka bolezen, a je bil vanjo povabljen tudi nebeški Zdravnik.

Markov zapis pravi, da so Jezusu takoj povedali svojo stisko glede bolne tašče: »... in brž so mu povedali o njej.« Ali sem se naučil deliti svoje težave z Jezusom? Ali sem se naučil posredovati za druge? Ali povem Jezusu svoje prošnje, bolečine, težave in stiske? Po tem se vidi, koliko sem mu blizu in koliko mu zaupam. V fantih, ki so povedali Jezusu o potrebi bolne ženske, vidim posredniško vlogo Cerkve, ki mora posredovati za druge.

Simonova tašča je ležala hudo bolna. Imela je vročico. Pričakovali so najhujše. Družina se je soočila s trpljenjem. Ni šlo le za povišano telesno temperaturo. Izvirno besedilo nakazuje na resno bolezen, na ogenj v kosteh kot pri malariji ali tifusu. Luka, ki je bil zdravnik, je zapisal, da je šlo za hudo vročico. (Lk 4,38-41) Dogodek v Petrovi hiši je opisal tudi Matej. (Mt 8,14-17) Šlo je za smrtno nevarno bolezen, o kateri je pisalo tudi v Talmudu, v sveti knjigi napotkov in učenja za življenje, ki je bilo najpomembnejše delo ustne oblike Tore. Talmudske spise naj bi oblikovalo okoli 2500 rabinov. Danes bi

vročico diagnosticirali kot hemoragijsko mrzlico, nalezljivo virusno bolezen, primerljivo eboli. Judovski Talmud je predpisal magično zdravilo zanjo. A Jezusa takšne ljudske vraže niso zanimale. Tudi današnje »šušmarsko« šarlatanstvo ga ne zanima. Glede na Talmud bi moral vzeti kovinski nož, povezan s pletenico las na trnovi vejic, in tri dni zaporedoma ponavljati besedilo iz Druge Mojzesove knjige 3,2-5, o trnovem grmu, ki ga je videl Mojzes, kako je gorel, a ni zgorel. Tretji dan bi moral med izgovarjanjem čarobnega besedila trnov grm, čigar vejica je povezana z nožem, posekati. (Shabb 37a) Kaj pa je naredil Jezus? Ozdravil jo je na Božji način. Nekdo se je pošalil, da je Peter Jezusa kar trikrat zatajil zato, ker je ozdravil njegovo taščo. Pa še za prijateljevo taščo je šlo.

Markov zapis nam stopnjevito opiše Jezusovo postopanje ozdravitve. Ozdravil jo je sredi sobotnega dne, čeprav tega ne bi smel. Judovski pisec Heinrich Heine je glede tega zapisal, da judovstvo ni religija, ampak največja poguba.

»Pristopil je ...« Všeč mi je, da

nam Jezus vedno pristopa. Ko smo mi negibni in nemočni, nam prihaja naproti. A moramo ga povabiti. Nikoli se nikomur ne vsiljuje. On ni Bog daljave, ampak sočutni Bog bližine. Ko nam je najbolj hudo, je z nami. Nekdo je to slikovito izrazil: Betlehem pomeni Bog z nami, Golgota pomeni Bog za nas, gornja izba binkošti pa pomeni Bog v nas.

Jezus ji je pristopil. Meni ljuba cerkvena himna, ki jo je napisala slepa Fanny J. Crosby (1820-1915), pravi: »O, ne pojdi mimo mene, Jezus, daj, postoj, prosim, stopi tudi k meni, rad grem za teboj. Jezus, Jezus, čuj proseči glas. Hvala ti, da si ob meni, ko je stiske čas.« Ko se ljudje od nas odmikajo, pristopa Jezus. »Vpili so, in Gospod je uslišal, iz vseh njihovih stisk jih je rešil.« (Ps 34,18) Bolnica v postelji in vsa družina so se znašli v trpljenju. Corrie Ten Boom, ki je skrivala Jude v času holokavsta, je zapisala: »Ko gre vlak skozi temen predor, vozovnice ne vržemo, niti ne izskočimo iz vlaka, ampak mirno sedimo in zaupamo vlakovodju.« Veliko mi pove tudi stavek, ki ga je napisal pastor Warren W. Wiersbe: »Ko nas

Bog pošlje v peč, gleda na uro, roko pa ima na termostatu. On ve, kako dolgo in koliko lahko zdržimo.«

Ko moram spiti grenek zeliščni sok, ga Jezus pije v družbi z mano. Ko ogenj prečiščuje mojo daritev, me drži za roko. Bog ni obljubil, da ne bom imel neurij, ampak da bom imel varno pristanišče.

»... **prijel jo je za roko** ...« To je znak povezanosti z njim. Stara pesem pravi: »Daj svojo roko Jezusu iz Galileje in vse se bo uredilo.« Jezusova roka povezuje, mi pa se tako radi razdvajamo in ločujemo. Jezus ne gre mimo moje stiske. »Toda jaz bom vedno s tabo, prijel si me za desno roko. S svojim nasvetom me vodi, potem pa me vzemi v slavo.« (Ps 72,23-24) Ko mi je težko, si pojem staro himno Le primi me za roko, ki jo je napisala Julie Katharina von Hausmann (1826-1901). Ko sem v težavah, ne rabim argumenta, ampak prisotnost nekoga. Ne rabim odgovorov na vprašanja, ampak bližino. »Jaz pa, Božja bližina je dobrina zame, V Gospoda Boga sem postavil svoje zatočišče ...« (Ps 73,28)

To, da jo je Jezus prijel za roko, je bilo prepovedano. Vsi so se čudili, kaj počne. Evangelist Matej, ki je pisal za judovsko občinstvo, je to omilil in zapisal, da je ni prijel, ampak se le dotaknil njene roke. (Mt 8,15) Zdravnik Luka pa je dopisal, da se je sklonil nadnjo. (Lk 4,39) Prijeti tujo žensko za roko, pa še bolno, je pomenilo obredno nečistost in hudo kršitev zakona. Vendar Jezusa prijem bolne roke ni oskrnil, ampak je bolnici prinesel zdravje.

»... **in jo vzdignil**.« Jezus dviguje slabotne in potrte. »Iz prahu vzdigne nezatnega, iz blata potegne ubogega, da ju posadi med kneze in jima dodeli častni sedež slave.« (1 Sam 2,8) Spet pomislim na pripev stare himne, ki pravi: »Dvignil me je, Kristus Gospod, zame pomoči bilo ni od drugod.« »Potegnil me je iz pogubne jame, iz blatnega močvirja, moje noge postavil na skalo, utrdil moje korake.« (Ps 40,3) Jezus jo je vzdignil. Ljudje me rušijo, Jezus pa me vzdiguje. To, da jo je vzdignil (egeíro) pomeni, da jo je prebudil. (S. Fausti) Božja ljubezen jo je prebudila v življenje. Vstala je od mrtvih in postala na

samem začetku evangelija prototip, prapodoba Jezusovega vstajenja. Pisec Marko je zmagovito velikonočnega jutra potrdil takoj v nadaljevanju, v 35. vrstici, ko je glede Jezusa zapisal: »Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je vstal ...« Iste besede je Marko uporabil pri opisu Jezusovega vstajenja v zadnjem poglavju evangelija, 16,9: »Ko je prvi dan tedna navsez-

godaj vstal ...« Pri prvi omembi je Jezus vstal, da bi molil, pri zadnji omembi pa je vstal od mrtvih zato, ker je pred tem molil.

Kaj je sledilo? Vročica jo je takoj pustila in ona je stregla. Brez čudežne ozdravitve to ne bi bilo mogoče. Morala bi še okrevati, da bi si opomogla. Tako pa je vstala iz postelje in

takoj začela delati. Doslej so ji morali drugi služiti in ji streči, zdaj pa ona streže drugim. Takšno spremembo naredi srečanje z Jezusom. Jezus nas ozdravi zato, da služimo drugim. Pred tem je bila nepomična in neuporabna, priklenjena na posteljo. Tak Jezusov učenec ni v korist Božjemu kraljestvu. Resnično krščanstvo je služenje. Na vratih cerkve v Novem mestu imamo napisano: »Prihajamo, da bi molili, odhajamo, da bi služili.«

Roka, ki jo je prijel Jezus, je postala podaljšek njegove roke. Vsak odrešen kristijan mora biti podaljšek Jezusove roke na svetu. Kristjani smo zato, da posnemamo Kristusa. Vse bo prešlo, samo dela ljubezni ostanejo. Človeka lahko spremeni samo ljubezen. Temelj odrešitve je osebna vera, test odrešitve pa je ljubezen. Zdaj je lahko tudi ona stregla in služila (grški glagol: diakonia) bližnjim. Služiti pomeni v bibličnem jeziku ljubiti v konkretnem. Služenje označuje konec egoizma. Ozdravljeni smo zato, da bi služili, ne pa iz tega delali pompozne atrakcije. Služenje se nam zdi majhna stvar, a edina, ki

lahko spremeni svet. (S. Fausti) Služenje je glavno sporočilo Markovega evangelija. »Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnico za mnoge.« (Mr 10,45)

Iz shodnice (cerkve) so blagoslov prinesli domov, razširil pa se je na celo mesto. Kako so ostali izvedeli, kaj se je zgodilo v Petrovi hiši, ne vemo. Vemo pa, kar pravi nadaljevanje: »Ko se je zvečerilo in je sonce zašlo, so prinašali k Jezusu vse bolnike in obsedene. Vse mesto se je zbralo pred vrati. In ozdravil je veliko bolnikov z različnimi boleznimi ...« Osvoboženim sil teme je zaradi mesijanske skrivnosti zapovedal, naj molčijo, ker je vedel, da še ni prišel njegov čas križanja, in bi se po nepotrebnem preveč izpostavil.

Zakaj so meščani čakali, da se je zvečerilo? Ali zato, ker je bilo zunaj vroče? Ali morda zato, ker so takrat končali z delom? Počakali so zato, ker je bila sobota in zaradi nje ni bilo dovoljeno prenašati bolnikov in iti dlje kot je določala razdalja sobotne hoje. Čakali so, da so

se pojavile prve tri vidne zvezde na večernem nebu kot je veleval sobotni predpis. Kajti pri Judih se dan začne in konča z večerom. Šele ko se je zvečerilo in je sonce zašlo, so se zbrali okoli Jezusa, napovedanega po preroku Malahiji: »Vam pa, ki se bojite mojega imena, vzide sonce pravičnosti in ozdravljen je bo v njegovih perutih ...« (Mal 3,20)

Ljudje z zlomljenimi srci so se zbrali pred vrati Petrove hiše, ker je bil tam Jezus, ki se je predstavil: »Jaz sem vrata. Kdor stopi skozme, se bo rešil; hodil bo noter in ven in bo našel pašo.« (Jn 10,9) Kako bi se počutil, če bi se zbralo toliko ljudi pred vrati mojega doma, da bi se srečali z Jezusom? Ljudje vedo, v čigavem domu je Jezus. Dokler se v naših domovih nekaj ne zgodi, ljudje z ulic ne bodo prišli. Kako bomo služili ljudem v stiski in cělili njihove brazgotine na duši, če pri nas ne domuje Jezus? Ne zamudimo, morda čaka na vratih smrti celo naš otrok. Evangelist Marko pravi, da je Jezus ozdravil veliko njihovih bolezni, ne pa vseh. Sprejeti moramo, da včasih ni Božja volja, da bi bili ozdravljeni. Dokler ne bomo

v nebesih, moramo poiskati pomoč pri zdravnikih in ostalih strokovnjakih.

Ko se je zvečerilo, je nastopil nov dan. Sobote je bilo konec. Nastopila je nedelja, Gospodov dan. Stara zaveza je morala zaiti, kot utone sonce, da nastopi jutro nove zaveze. Tak je bil Jezusov dan. Zjutraj v shodnici, v cerkvi, čez dan v Petrovi hiši, zvečer pa na ulici z ljudmi. Nekdo bi lahko rekel: »Jezus, kako težak dan! Jutri boš lahko dlje spal.« A ni bilo tako. Evangelist Marko je zaključil: »Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je vstal, se odpravil na samotnen kraj in tam molil.« (Mr 1,35) A kaj, ko so ga Simon Peter in tovariši našli, in mu rekli: »Vsi te iščejo.« Jezus, ki je imel srce za evangelizacijo, jim je rekel: »Pojdimo drugam, v bližnja naselja, da bom tudi tam oznanjal, kajti za to sem prišel.« (Mr 1,36-38) Lahko bi rekel: »Kaj mi mar, naj sami poskrbijo zase.« Jezus ni bil kot Jona, ki ni hotel iti v Ninive, kaj šele v druga mesta. Povabljeni smo, da sledimo njegovi viziji in neutrudno oznanjamo evangelij vsemu stvarstvu.

Tjaša Golobič Štucin

Zahvaljujte se

Gospodu

Ko je David v Jeruzalemu pripravil prostor za Skrinjo zaveze, je sklical ljudstvo in nato so skrinjo slovesno postavili v t. i. shodni šotor. Takrat je David razglasil hvalnico: »Zahvaljujte se Gospodu, ker na vekomaj traja njegova dobrota.«

Kasneje, ko je Davidov sin Salomon Gospodu zgradil tempelj in ga posvetil v molitvi, sta se ogenj in Gospodovo veličastvo spustila nad tempelj in použila njegovo daritev. Duhovniki niso mogli stopiti v Gospodovo hišo, ker je Gospodovo veličastvo napolnilo

Gospodovo hišo.

Takrat, ko se je spustila Božja slava, so se Izraelovi sinovi priklonili do tal, pokleknili so, se priklonili z obrazom do tal ter molili in hvalili Gospoda. Govorili so: »Zahvaljujte se Gospodu, ker na vekomaj traja njegova dobrota.«

Verjetno so se spomnili na to, kako jih je Bog iz suženjstva v Egiptu vodil skozi puščavo vse do tistega dne, ko so posvetili tempelj v Jeruzalemu. Takrat jih je zagotovo preveval občutek in zavedanje Božje svetosti, strahospoštovanja in občudovanja Boga.

Zato nas vabim, da tudi mi stopimo pred Boga in se mu približamo s tak-

šnim srcem, kakršnega so imeli David, Salomon in Izraelci v trenutku, ko je padla Božja slava nad tempelj. Spomnimo se svoje preteklosti, obžalujmo, kar je potrebno obžalovati, poravnajmo svoje sedanje steze in glejmo z očmi upanja in vere v svojo prihodnost.

Grešnik namreč ne more stati pred svetim Bogom, zato je Bog dal rešitev, ki je pravzaprav Odrešenik Jezus!

V svojem duhu se priklo-nimo do tal, molimo in hvalimo Gospoda, ker na veke traja njegova dobro-ta.

Katja Brkič Golob

vodja slavnih in glasbene skupine ter **Cerkvenega mešanega** pevskega zbora v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto, duhovnica, teologinja in psihologinja

V lončarjevi hiši

Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda, rekoč: »Vstani, pojdi v lončarjevo hišo; tam ti bom naznanil svoje besede.« Šel sem torej v lončarjevo hišo in glej, lončar je ravno delal pri lončarskem kolovratu. Kadar se mu je posoda, ki jo je oblikoval iz gline, v roki pokvarila, je iz nje naredil drugo, kakor se je lončarju zdelo prav. Tedaj se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč: Mar ne morem, Izraelova hiša, storiti z vami kakor ta lončar? govori Gospod. Glejte, kakor je glina v lončarjevi roki, tako ste vi v moji roki, Izraelova hiša! (Jer 18,1-6)

Knjiga preroka Jeremije je ena izmed najdaljših in tudi najglobljih knjig Svetega pisma. Jeremija je prerok, ki se je rodil v Anatoliji, približno 5 km severovzhodno od Jeruzalema kot potomec Benjaminovcev. Jeremija v glavnem prerokuje Judovemu kraljestvu in narod poziva h kesanju ter napoveduje vdore Babiloncev. Tudi sam je kasneje izgnanec v Babiloniji, vendar se na stara leta vrne v Jeruzalem. Duhovno stanje kraljestva Jude je bilo v Jeremijevem času zelo šibko. Kralj Ahaz je namreč vzpostavil sistem žrtvovanja otroških žrtev bogu Maleku v Himnonski dolini, kralj Ezekija je vzpostavil reformo in očistil narod, vendar njegov sin

Manase je nadaljeval s tradicijo svojega dedka in spet vzpostavil grozno malikovanje in darovanje otroških žrtev. Šele reforme kralja Jošeje so prinesle duhovno očiščenje. Čas Jeremijevega življenja je povezan s padom Asirije in vzponom Babiloncev in kralja Nebopolasarja. Beseda Jeremija ima dva pomena, in sicer je prvi pomen »tisti, ki ga je imenoval Bog«, drugi pomen pa »Jahve se bo dvignil«. Oboje verjetno drži. Bog je poklical Jeremijo in ga izbral, da oznanja Božjo besedo.

Božja suverenost

Jeremijeva knjiga precej podrobno opisuje odnos med Bogom in ljudstvom Izrael, pri čemer je Bog predstavljen kot lončar, Izraelci pa kot glina. V metafori o lončarju in glini je izražena predvsem Božja suverenost in vsemogočnost. Bog ima popolno svobodo, da oblikuje, karkoli želi. Tako kot lončar oblikuje glino, tako je tudi Bog oblikoval stvarstvo. Bog je tudi potrpežljiv, saj glino oblikuje in stalno popravlja, če se pokvari.

Božja suverenost nad človekom je tako ena izmed glavnih

doktrin Svetega pisma. Tako kot glina potrebuje lončarja, tudi človek potrebuje Boga. In tako kot se glino prinese lončarju, se mora tudi kristjan podrediti Božji avtoriteti. Glina, ki jo prinesejo iz polja, je sprva neuporabna, mora biti preoblikovana, tako kot mora biti preoblikovan kristjan, da postane uporabna posoda. Glina se mora pustiti oblikovati suverenemu lončarju, kot pravi Pavel v Rimljanom 9,20: »O človek, kdo si vendar ti, da bi se prerekal z Bogom? Bo mar lončenina rekla tistemu, ki jo je naredil: 'Zakaj si me naredil takšno?''«

In zaradi človeške prevzetnosti, ki je srž vsakega greha, Bog pravi Jeremiji: »Poslušaj, vstani in pojdi!« Bog želi Jeremiji in Izraelu naznaniti svojo besedo (»Shema Israel«). Bog reče Jeremiji: »*Vstani, pojdi v lončarjevo hišo; tam ti bom naznanil svoje besede!*« (v. 1) Vendar je naš prevod Svetega pisma pomanjkljiv, saj je glede na izvornik izpuščena besedica »dol«. Dobesedno namreč Bog Jeremiji naroči: »Vstani, pojdi dol v lončarjevo hišo; tam ti bom naznanil svoje besede.« Izpuščena je torej besedica

»dol«. Besedica »dol« metaforično govori o tem, da se je potrebno najprej ponižati, potem šele lahko Bog človeku naznani svojo Besedo.

Proces oblikovanja iz gline v posodo

Beseda lončar ima dolgo zgodovino v Svetem pismu. Bog oblikuje človekovo srce (Ps 33,15), Bog kot lončar je oblikoval svetlobo (Iz 45,7), Bog je oblikoval zemljo (Iz 45,18), Bog je oblikoval človeka (Žal 4,2) in gore (Am 4,13), Bog je oblikoval duha v človeku (Zah 12,1).

Kot vemo, je zemeljska glina v Svetem pismu simbol človeštva. Lončar, ki poišče takšno glino, ki jo lahko oblikuje v posodo, pa je simbol Boga. Beseda lončar (v hebrejščini »yatzsar«) predstavlja osebo, ki oblikuje in izdeluje predmete iz gline. Jeremija je bil tako priča starodavnega procesa izdelovanja lončenih posod, da bi lahko razumel, kako troedini Bog oblikuje človeka, da postane uporabna posoda.

1. Bog nas najde in potegne iz »peklenske doline«

V Palestini je glina pogosta surovina, zato je bilo lončarstvo znana dejavnost v celotni deželi. Številne arheološke najdbe pričajo o ostankih lončarskih koles ali kolovratov, lončarskega orodja, posodja, glazur ipd. Lončarstvo je bilo tako v tedanjem Jeruzalemu razširjena obrt, ki se je povečini odvijala v spodnjem oziroma nižjem delu Jeruzalema v tako imenovani Hinomski dolini. Tam je bilo namreč veliko gline – najboljše gline v deželi. Hinom je bil tudi kraj, kamor so odlagali mestne odpadke, danes bi rekli komunalno mesto, smetišče in odlagališče, deponija. Tam je ogenj gorel noč in dan, tam so bile grozne vonjave in polno mrčesa. Lončarske delavnice v Jeruzalemu so bile locirane samo v Hinomski dolini, to je zahodna in južna stran mesta, mestna vrata, ki so vodila skozi ta predel, pa so se imenovala »Črepinjska vrata« (zaradi glinenih črepinj). Hinomska dolina se je imenovala tudi Tofet, kot je opisano v Jeremiji 7,31: *»V Ge Ben Himonu so zgradili višino Tofet, da so žrtvovali svoje sinove in hčere v ognju, česar jim nisem zapovedal in kar mi še na misel ni prišlo«*. To je bilo

namreč obdobje, ko se Izraelci svoje otroke žrtvovali malikom.

O isti Hinomski dolini govori tudi Jezus, predvsem med t. i. govorom na gori, ko večkrat omeni izraz »bo vržen v pekleno dolino« (Mt 5). Tudi v Markovem evangeliju se zapis o pekleni dolini, kjer je neugasljiv ogenj, nanaša na Hinomsko dolino (Mr 9). V Novi zavezi je Hinomska dolina zamenjana z grškim izrazom »gehena« (»ge« pomeni dolina, »hena« oz. »hinom« se nanaša na ime doline Hinom, samo ime »hinom« pa pomeni ogenj ali pekel; skupaj torej »gehena« pomeni peklenka dolina). Simbolika Hinomske doline, v katero Bog pošlje Jeremijo, govori o tem, kje lončar išče glino. To je na najbolj zanikrnem delu Jeruzalema, ki je zaradi vročih peči, ognja, dima in smeti znan kot peklenka dolina. Tudi Jezus kot naš nebeški lončar je prišel iskat duše na svet poln pokvarjenosti in prevzetnosti v Hinom, v pekleno dolino, da bi našel mene in tebe. Prišel je na kraj, kjer se razlega stok otroških žrtev, darovanih mrtvim bogovom. Prišel je v največji

»poden« sveta, v Hinomsko dolino, v smrad, v sežigalnico.

2. Bog iz nas odstrani bodeče predmete

Ko so lončarji glino izkopal, so jo morali ločiti od ostale zemlje. To pobrano glino so prinesli v delavnico. Najprej je moral lončar skrbno odstraniti vse tujke (npr. kamenčke, ostre predmete, korenine, lesene trske, smeti) in to z golimi rokami, kar je bilo zelo mukotrpno in dolgotrajno delo. Toda lončar je vedel, da mora glino očistiti. Hebrejska beseda za glino v tem kontekstu je »chomer«, ki pa ne pomeni mehke gline ali plastelina, kot si običajno predstavljamo, ampak pomeni umazano, zbito, močvirnato kepo zemlje.

3. Bog nas nasičuje

Ko je lončar iz gline spraskal vse tujke in odstranil vse ostre predmete, je tej zmesi dodal vodo. Za izdelavo glinene posode je namreč potrebno ogromno vode. Glina se med obdelovanjem hitro posuši, vendar, ko je enkrat suha, povsem izgubi svojo plastičnost in se je ne da več oblikovati. Zato je moral lončar tej prečiščeni

zmesi stalno dodajati vodo.

Voda je v tem kontekstu simbol Božje besede. Kakor glina tudi mi potrebujemo svežo vodo, ki simbolizira Božjo besedo, kar se dejansko nanaša na branje Svetega pisma in poslušanje pridig v Cerkvi. O tem govori tudi apostol Pavel: »... *Kristus je vzljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe, da bi jo posvetil, ko jo je očistil s kopeljo vode z besedo, tako da bi sam postavil predse veličastno Cerkev, brez madeža, gube ali česa podobnega, da bo sveta in brezmadežna.*« (Ef 5, 26-27) Jezus je dejal: »*Vi ste že čisti zaradi besede, ki sem vam jo povedal.*« (Jn 15,3). Božja beseda pa je prisposoda za Jezusa Kristusa, ki je ta živa voda, ki ima moč, da nas očisti. Kajti zaradi Kristusove daritve na križu smo oprani naših grehov. Zato potrebujemo Jezusa Kristusa, ker so njegove besede voda, ki nas očiščuje in nasičuje.

4. Bog nas oblikuje

Ko lončar iz gline odstrani bodeče predmete in jo zalije z vodo, jo začne oblikovati in gnesti. To oblikovanje je videti tako, da lončar kos gline gnete,

nato jo raztegne in potem spet gnete. Pogostokrat jo udari ob poseben kamen, ki je namenjen mehčanju gline. Ko glino dodobra zgnete, začne oblikovati posodo. Lončar glino oblikuje na svojem lončarskem kolovratu, sestavljenem iz dveh ravnih kamnov, ki sta se vrtela eden ob drugem. Če želi lončar iz gline oblikovati uporabno posodo, mora investirati veliko truda in časa. Če bi glina lahko govorila, bi zagotovo rekla: »Au, to boli, ne morem več, preveč me boli.«

Lončarski kolovrat je prispevka življenja: nikoli ne vemo, na kakšno preizkušnjo bomo nalteli in kako težka bo. Vendar ne pozabimo, da smo v celoti v Božji lončarjevi roki!

5. Bog nas postavi na zrak, da se posušimo

Ko lončar posodo končno oblikuje, jo odstrani iz lončarskega kolovrata in jo postavi na polico, da se tam posuši. Glina se mora sušiti na zraku. Če se glina ne posuši, ne bo uporabna in bo propadla. Dokler se glina ne posuši, ni obstojna. To je za glino čas čakanja na trenutek, ko bo postala posoda, uporab-

na za prenašanje vode. Čas čakanja poraja občutke osamljenosti in zapuščenosti, v katerih se izkristalizira naša vera ali nevera.

6. Bog nas premaže z glazuro

Ko se posoda posuši, jo lončar premaže s posebno glazuro, s posebnim lakom. Glazura je sama po sebi brezbarvna in sprva je videti, kot da ne daje posodi nobene posebne lepote. Glazura v resnici svoj pravi lesk dobi šele takrat, ko gre posoda v peč. Ta glazura simbolizira olje Svetega Duha, kajti samo olje Svetega Duha nam lahko pomaga, da zdržimo in ostanemo zveste priče, ko se znajdemo v peči preizkušenj in težav.

7. Bog nas dokonča v ognju preizkušenj

Ko lončar z glazuro premazano glineno posodo položi v pečico z ognjem, se posoda čudovito obarva in glazura pride do sijaja. Ta barva se sicer skriva v glazuri, vendar je nevidna, dokler ne gre v ogenj. Čeprav je bila glina izkopana, oblikovana, premazana z glazuro in posušena, je morala iti še skozi peč in ogenj. Ogenj je preizkus njene vzdržljivosti. Posoda v

ognju dobi pravo barvo.

Bog nas mora potopiti v Svetega Duha in nas s tem napolniti s svojo navzočnostjo. Šele takrat gremo lahko v peč preizkušenj, kjer se razodeva moč Svetega Duha. Bog je z nami, ko smo v ognju, kot pravi Izaija: *»Ko pojdeš čez vodo, bom s teboj, ko čez reke, te ne poplavijo, ko pojdeš skoz ogenj, ne zgoriš in plamen te ne bo ožgal.«* (Iz 43,2) Glini se v ognju celo spremeni oziroma prenovi kemična struktura. To je prispodoba »spreobrnjenja« gline. Podobno kot Jezus pravi Simonu, da se ne bo več imenoval Simon, ampak Peter, skala. Človek se ne imenuje več grešnik, ampak kristjan.

Ogenj je sicer simbol preizkušenj in težkih časov, vendar po drugi strani:

- ogenj odstrani vse nepopolnosti, vso nečistočo in umazane stvari,
- ogenj posodo utrdi za prihajajoče življenjske preizkušnje, nevihte in stiske,
- ogenj posodo polepša v privlačno in uporabno posodo,
- ogenj posodo osvetli in obdari z leskom.

8. Bog na nas pusti svoj prstni odtis

Pri samem postopku nastajanja posode je zanimiva še ena stvar. Ogenj resda uniči vse nepravilnosti in vse tisto, čemur v posodi ni mesta. Ostane pa ena stvar, ki ne zgori in na posodi ostane za vedno – to je prstni odtis lončarja.

Končno smo kristjani kot prstni odtisi našega Boga! Kristjani, ki gredo skozi celoten proces izdelave glinene posode, postanejo zaznamovani z Bogom in so lončarju v čast. Kajti ko nas je lončar izdeloval, je v nas vnesel svojo mehko in ljubezen, ki je sad Svetega Duha. Čeprav smo narejeni iz prahu in nas je nebeški lončar izkopal iz močvirja, iz pekla, vseeno lahko postanemo uporabne posode. Pot iz Hinomske doline iz močvirja peklenske doline do lepe in uporabne posode je dolga, vendar vredna!

Obnova poškodovane glinene posode

Če ima glinena posoda razpoke ali se v njej znajde tujek, jo lončar popravi, ponovno jo da na kolovrat, ponovno jo zgnete, zalije z vodo ter na novo obliku-

je. Bog namreč pokvarjene glinene ali poškodovane glinene posode ne vrže proč, ampak iz nje naredi nekaj novega. Bog je tudi specialist za obnovo glinenih posod iz koščkov, razbitin, črepinj. Bog zdrobljene koščke našega življenja sestavi nazaj v celoto, saj je naš lončar. Usposobljen je, da ozdravi našo zlomljenost in obnovi naše srce.

Verjemimo, da nas Bog lahko sestavi skupaj in nam oprostí, nas popravi in obnovi ter zaceli

naše notranje rane, saj je vendar Bog, ki nas je ustvaril in upodobil s svojimi rokami. Bog namreč želi, da postane posoda našega življenja vredna in uporabna. Bog nas preprosto ne more prenehati ljubiti ali pozabiti. Prav tako Bog človeku, ki ga prosi za odpuščanje, enostavno ne more obrniti hrbta. Bog nobene glinene posode ne vrže v smeti, ampak iz nje vsakič znova naredi nekaj novega, lepšega, uporabnega. Bog je pač tak.

Marija Barborič

voditeljica molitvene
skupine v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto

Prišlo je v Božja ušesa

Ko mi je bilo tesno, sem klical Gospoda, k svojemu Bogu sem klical na pomoč. Slišal je moj glas iz svojega templja, moje vpitje je pred njegovim obličjem, prišlo je v njegova ušesa. (Ps 18,7)

Ko je David izrekel te besede, je bil sredi strašnih stisk. David se je v stiskah znašel tako zaradi svoje nespameti ali nepazljivosti, kot tudi zaradi nevoščljivosti drugih, celo najbližjih. Zaradi predanosti Bogu je bil tudi preganjan in večkrat v

smrtni nevarnosti, kot je priznaval: »Obdale so me vrvi smrti, Beliálovi hudourniki so me prestrašili. Vrvi podzemlja so me obdale, zanke smrti so bile pred mano.« (v. 5-6) Imel je mnogo sovražnikov in nasprotnikov, ki so se ga hoteli znebiti, ga osramotiti, uničiti in pokončati. Zato v svoji stiski svoj pogled usmerja na svojega Boga in vse svoje upanje usmerja k nebu. Čeprav je bil David odrasel mož, kralj in vojskovodja, znan daleč naokoli, je javno pred vsemi sodelavci, svetovalci, podaniki priznaval, kaj vse mu pomeni Bog. V mnogih stiskah, preizkušnjah, preganjanjih in situacijah, ko ni videl nobenega izhoda, se je zatekal po pomoč in zaščito le

k Bogu. Sam je v nekem trenutku dejal, da se je mnogo bolje zatekati h Gospodu kakor zaupati v človeka.

David je razumel, kaj pomeni, da je Bog slišal njegovo molitev. Namreč, ko še ni bil kralj, so se že mnogi zatekali k njemu po pomoč in zaščito, mnogi, ki so se znašli v raznih stiskah, zadolženi, žalostni, ogoljufani, prevarani... Velikokrat se je zgodilo, da so prihajali k njemu po rzsodbo tudi taki, ki so bili v kakšnem medsebojnem sporu. Kot kralj je videl mnoge vdove in sirote, ki so v svojih stiskah obupovale in neutolažljivo rotile za pomoč. Videl je njihovo vztrajnost in upanje, ki je gorelo v njihovih očeh. Ali bo videl njih bedo in prisluhnil njihovim prošnjam? In ko si je res vzel čas za njih in kot kralj prisluhnil njihovim stiskam, jim pomagal in jih zaščitil, so se obupane oči zaiskrile v takšnem upanju, hvaležnosti in vdanosti, da ga je ganilo. Kajti kot kralj je imel vso moč in oblast, da prisluhne, pomaga in zaščiti ali pa jih enostavno zavrne. Vemo, da je bilo v zgodovini mnogo več kraljev in vladarjev, ki so vladali s krutostjo, ki so bili gluhi in slepi za

prošnje svojih podanikov. Kako drugačen in mnogo lepši bi bil svet, če bi bilo tudi danes več oblastnikov, ki bi imeli srce za Boga in za ljudi, kot ga je imel David. Kajti »pravičen vladar nad ljudmi, vladar v strahu Božjem, je kakor jutranji svit, ko v brezoblačnem jutru posije sonce in s sijem po dežju pozeleli zemljo« (2. Sam 23,3-4)

V svetu, kjer vlada pokvarjenost, je težko biti dober, pošten in pravičen vladar, še posebno, če se vlada(-r) ne ozira na Boga. David je vladal Izraelu s ponižnim srcem in v strahu Božjem, s tem pa si je nakopal mnoge sovražnike, ki so storili vse, da bi se ga znebili in ga uničili. Med mnogimi sovražniki in preganjalci, ki so ga preganjali, sta bila tudi njegov tast in njegov lastni sin. Bolečina je bila hujša od vseh bolečin. Ko se je s služabniki, ki so mu še ostali zvesti, zaradi smrtne nevarnosti umaknil pred lastnim sinom Absalomom in bežal po pobočju Oljske gore, je jokal kot otrok in jokali so tudi vsi, ki so bili z njim. Ljubljenec Božji, kralj David, ki je imel srce za Boga, se je v agoniji vzpenjal po pobočju Oljske gore. Le

nekaj stoletij za njim se je po istem pobočju Oljske gore vzpenjal naš Rešitelj, Gospod Jezus Kristus, ki je bil ves prebičan, popljuvan, krvav in onemogel pod težo križa, ki ga je nosil z zadnjimi močmi. Davida je preganjala lastna družina in tudi Jezusa je spravil na križ njegov lastni narod na čelu z duhovščino, ki se ga je zaradi nevoščljivosti hotela znebiti, ko so mu ljudje začeli množično slediti.

Ker je šel David skozi mnoge stiske, preganjanja, zasramovanja in trpljenje, je lahko razumel trpeče, žalostne, obupane, stiskane ljudi, ki jih je tolažil s tolažbo, s katero je njega tolažil Bog. Zato so Davidovi psalmi čudoviti, enkratni. So odraz njegove iskrene in hrepeneče duše. V njih se prepletajo bolečina, žalost, tesnoba, trpljenje, hrepenenje, hvaležnost, ganjenost, radost, veselje, ki se dviga do neba. Vse to se prepleta tudi v Psalmu 18. David je bil v stiski, v agoniji, v kateri je klical Boga na pomoč, in potem, ko se je situacija umirila, je napisal ta psalm, v katerem se je Gospodu zahvalil za rešitev. Kljub težkemu preganjanju in trpljen-

ju David začne psalm z najlepšimi besedami, ki jih premore človeška duša: »Ljubim te, Gospod, moja moč, Gospod, moja skala, moja trdnjava, moj osvoboditelj; moj Bog, moja pečina, kamor se zatekam, moj ščit, rog moje rešitve, moje zavetje.« (v. 2-3) David je javno slavil svojega Boga in priznaval, kaj vse mu pomeni. Vsem je hotel povedati, ne le da veruje v Boga, ampak da tega Boga tudi ljubi. Ko je David gledal smrti v oči, je klical Boga na pomoč in Bog je slišal njegov glas: »Moje vpitje je pred nje-

govim obličjem, prišlo je v njegova ušesa.« (v. 7) David je vedel, kaj pomeni, ko vpitje nemočnih, prestrašenih in ubogih pride v ušesa, zato je bil tako ganjen ob spoznanju, da je tudi njegovo nemo ječanje in vpitje prišlo v Božja ušesa. Kot človek človeku je prisluhnil ječanju ubogih in storil vse, kar je mogel, da jim pomaga. Zato si je mislil: »Kako ne bi Bog, ki je čudovit, usmiljen, in dober, storil vse, da pomaga tistemu, ki ga kliče za pomoč?«

Poglejmo še vsak nase, na

svoje stiske, bolečine, morda celo agonije. Usmerimo svoj pogled na Boga, kličimo k njemu na pomoč in naša molitev bo prišla v njegova ušesa. Zato mu zaupajmo, da nam bo pomagal. Bog rad pomaga tistim, ki ga kličejo, mu zaupajo in pričakujejo njegovo pomoč.

Namreč, »Gospodi so po volji takšni ..., ki pričakujejo njegovo dobroto.« (Ps 147,11) Zato nam Jezus pravi: »Za vse, kar molite in prosite, verjemite, da ste že prejeli, in se vam bo zgodilo« (Mr 11,24).

Lea Brkič

voditeljica veroučnih

aktivnosti v

Evangeljski cerkvi

Dobrega pastirja

Novo mesto,

animatorka in

moderatorica na

področju družbenih

dejavnosti Cerkve

Valovi

V letošnjem vročem poletju je zelo dobrodošla ohladitev v prijetno toplu morju ali jezeru. Pravi užitek je zaplavati v mirnem morju, ki ob sončnih žarkih zablesti v čudoviti modrini. Toda morje ni vedno mirno. Kar naenkrat se pojavijo valovi, ki so na začetku manjši, potem pa postanejo čedalje večji. Če se znajdem sredi teh valov, se sprašujem, kako bom prišla na kopno, na varno. Bojim, da mi ne bo uspelo. Pričakujem, da mi bo prišel kdo pomagat, ker me je strah.

Ko sem to poletje nekaj dni pre-

živela na morju in se med plavanjem soočila z valovi, sem spoznala, da so lahko valovi izziv ali grožnja. Ko sem začela plavati, je bilo morje mirno ali rahlo valovito, a so se kar naenkrat pojavili močnejši valovi. Potrebovala bi kar nekaj časa, da bi prišla na kopno. Preostalo mi ni ničesar drugega, razen da se soočim z valovi. Toda, kako? Ugotovila sem, da imam več možnosti.

Prva možnost je, da intenzivno plavam, se z valovi soočim in se z njimi spopadem. Ta način je najtežji, ker me hitro utruji. Valovi mi zameglijo pogled, saj mi pride v oči slana morska voda. Tudi ušesa so polna

vode. Voda v ustih pa me draži h kašlju, ko sproti goltam še večjo količino slane vode. Nisem prepričana, ali bom v takšnem stanju zmogla priti do kopnega. Če bom, se mi bo morda plavanje v morju toliko zamerilo, da mi bo ostal pred očmi samo ta prizor in ne bom videla lepote morja, ki je občasni valovi ne bi smeli zmanjšati.

Druga možnost je, da nekomu, ki je v bližini, pomaham, in mu dam vedeti, da potrebujem pomoč. Tako lahko z njegovo pomočjo pridem do kopnega. Po takšni izkušnji se lahko odločim, da bom odslej raje plavala le ob obali, kjer so skale, ježi in alge, kjer vidim dno in se počutim varno.

Tretja možnost je, in ta je bila letošnje poletje moja življenjska šola, da plavam z valovi in ne proti njim. Da valu dovolim, da me dvigne in mi zato ne pride v oči slana voda. Tako ostane pogled jasen, moje plavanje pa je lažje in manj intenzivno, ker me sam val poriva naprej. Ves čas moram biti pozorna le na ritem valov, ki se mi približujejo. Ni tako, kot bi mirno sedela na barki in se pozibavala. Moram

biti v akciji in se vsakič, ko se mi val približa, dvigniti nadenj. Ko pridem na kopno, ugotovim, da me tak način plavanja manj utruje, kot če bi se z valovi borila. Kljub temu mi počitek na obali ugaja in sem zadovoljna, da sem se v morskih globinah naučila nekaj novega.

Naše krščansko življenje je podobno soočanju z morskimi valovi. Različne življenjske situacije valov so lahko za nas grožnja ali izziv. Vsaka grožnja nas navda s strahom. Če pa življenjsko situacijo prepoznamo kot izziv, lahko rečemo tako kot je rekel psalmist David: »*Na dan, ko se bojim, zaupam vate.*« (Ps 56,4)

Morje našega življenja ni vedno mirno. Iznenada se lahko pojavijo valovi, ki nas ogrožajo. Jim bomo zmogli kljubovati? Se z njimi soočamo ali se jim raje predamo? Morda računamo na pomoč nekoga drugega. Kot Jezusovi učenci smo gotovo pripravljene moliti drug za drugega in v različnih življenjskih okoliščinah drug drugemu stati ob strani. Vendar nihče ne more premagati življenjskih valov namesto nekoga drugega.

ga. Vsak se mora osebno soočiti z njimi. Kako čudovito je vedeti, da se lahko nad valove dvignemo le, če zaupamo našemu Stvarniku in Odrešeni-

ku Jezusu. On nam pomaga, da prepoznamo, kako se v danih situacijah dvigniti nad življenjske valove, da je naša pot do »kopnega« lažja in hitrejša.

Kralj David se je v svojem življenju velikokrat soočil z valovi, ki so mu grozili. Priznal je, da se je v takšnih časih bal, a je kljub temu zaupal Bogu. Groze-

ča stanja so se spremenila v izziv in končni rezultat je bilo še večje zaupanje v Boga.

ZAVIST VIDI VRTNICO, NE PA TUDI TRNJA.

RUSKI PREGOVOR

NAVADI SE REČI: »NE VEM«, ČE NOČEŠ,

DA BI TE PRISILILI LAGATI.

ARABSKI PREGOVOR

V VLADARJEVI NAVZOČNOSTI JE TUDI

NAJDUHOVITEJŠI ŠALJIVEC NEM.

KITAJSKI PREGOVOR

ČUDEŽI SO ZA TISTE, KI VANJE VERJAMEJO.

LJUDSKI PREGOVOR

PRIJATELJSTVO SE KREPI Z OBISKI,

ŠE POSEBNO Z REDKIMI.

ANGLEŠKI PREGOVOR

BOGASTVO NI TO, KAR LAHKO TATOVI ODNESEJO.

NEMŠKI PREGOVOR

SONCE JE STARO, TODA TOPLO.

HRVAŠKI PREGOVOR

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: mag. Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.
Oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505
elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

